

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2015. május hó 4. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlottellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2015. évi január hó 13. napján kihirdetett 5.B.1083/2013/41. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A vádlott bűnössége megállapításával érintett cselekményeket hivatali visszaélés büntetteként (1978. évi IV. törvény 225. §), valamint folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségeként (1978. évi IV. törvény 276. §) jelöli meg.

A vádlottal szemben halmazati büntetésként kiszabott 6 (hat) hónapi szabadságvesztés büntetést 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti. Egy napi tétel összegét 200 (kettőszáz) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott 40.000 (Negyvenezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 200 (kettőszáz) nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Mellőzi a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésével, a végrehajtási fokozattal, és a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezéseket.

A vádlottat a vele szemben emelt 1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás vétségének (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulata) vádja alól tekinti felmentettnak.

Az elsőfokú eljárásban felmerült 152.917 (Egyszázötvenkettőezer-kilencszáztizenhét) Ft bűnügyi költségből a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege 126.429 (Egyszázhuszonhatezer-négyszázhuszonkilenc) Ft, míg 26.488 (Huszonhatezer-négyszáznyolcvannyolc) Ft bűnügyi költség az állam terhén marad.

A megismételt eljárásban 141.168 (Egyszáznegyvenegyezer-egyszázhatvannyolc) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott lakcíme: ...

I n d o k o l á s :

A megismételt eljárásban kihirdetett ítélet ellen az ügyész a nyilatkozattételre nyitva álló törvényes határidőn belül a vádlott részfelmentése miatt a vádlott terhére jelentett be fellebbezést. A vádlott és védő az ítélet ellen elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést módosítással akként tartotta fenn, hogy a tényállás kiegészítése és pontosítása szükséges a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján akként, hogy az 1. tényálláspontban szükséges a jogtalan előny szerzésének a feltüntetése, míg a 2. tényálláspontban a 46.117 Ft-nak az összegszerű megjelölése elmaradhatatlan, amelyre vonatkozóan az elsőfokú bíróság ítéletében ugyan utalt, azonban csupán indokolásának 29. oldalán.

A fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtette, hogy a ... javára 2009. decemberében történt, 53.211 Ft kár okozásával járó, ingatlan felújítással kapcsolatos ténybeli és jogi álláspontja az elsőfokú bíróságnak részben téves.

A képviselő testületi tagok és a további tanúk vallomása alapján nem lehetett teljesen kizárni a tetőfelújítással kapcsolatos megállapodás, önkormányzati felhatalmazás meglétét, annak ellenére, hogy ezt a rendelkezésre álló dokumentumok nem tartalmazzák. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elkövetési magatartás jogellenessége, a hivatali kötelességszegés kérdésében tehát az elsőfokú bíróság kizárólag bizonyítottság hiányára, nem pedig bűncselekmény hiányára vonhatott volna következtetést e körben.

A fentiekben már megjelölt átirat utal arra, hogy az ítéletben szereplő felmentés a szabálysértési eljárást megszüntető rendelkezés részben téves. Az elsőfokú bíróság saját jogi álláspontjához képest ugyan helyesen minősítette a közcélú munkások foglalkoztatásával megvalósított 46.117 Ft kár okozását eredményező cselekményt az ítélet indokolásának 29. oldala szerint „A szabálysértésekről és a szabálysértési eljárásról” szóló 2012. évi II. törvény 177. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tulajdon elleni szabálysértésnek, a tulajdon elleni szabálysértés tekintetében azonban a 2009. decemberi elkövetési időpont ellenére sem annak elévülését állapította meg, hanem a Be. 337. § (1) bekezdésére figyelemmel hozott felmentő rendelkezés alkalmazásával a Be. 337. § (3) bekezdése szerint a vád tárgyává tett bűncselekmény mellett a felelősségre vonás szempontjából jelentőséggel nem bíró szabálysértés miatt az eljárást megszüntette.

Ezzel szemben az említett tulajdon elleni szabálysértés miatt folytatott eljárásnak kizárólag elévülés okából és nem a Be. 337. § (3) bekezdése felhívásával történő megszüntetése jöhetett volna számításba. A tulajdon elleni szabálysértés az ítélethozatal időpontjára a 2012. évi II. törvény 6. §-ának (6) bekezdése értelmében kétség kívül elévült, a szabálysértési felelősségre vonás lehetősége ezáltal megszűnt. Mindezek folytán az elsőfokú bíróságnak a szabálysértési eljárást a 2012. évi II. törvény 83. § (1) bekezdés h) pontjára hivatkozással kellett volna megszüntetnie.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a részben téves felmentő, megszüntető rendelkezések, és az alkalmazott jogcímek helyesbítése a másodfokú eljárás során nem mellőzhetők.

Felvetette a fellebbviteli főügyészség azt is, hogy a 46.117 Ft kárt okozó cselekvőség tekintetében az elsőfokú bíróságnak figyelemmel kellett volna lennie arra, hogy az említett kárösszeg, mint vagyoni hátrány a Magyar Államnál, az állami költségvetésből származó

pénzösszegek vonatkozásában tévedésbe ejtés, illetve valótlan nyilatkozat tétele következtében jelentkezett.

A specialitás elvére tekintettel az államnak a költségvetésből származó pénzeszközök vonatkozásában okozott kár esetén az elbíráláskor hatályos törvény egységes alkalmazása folytán a cselekménynek a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontja szerinti - költségvetési csalás vétségekénti - minősítése lehetőségét is indokolt megvizsgálni (Be. 358. § (1) bekezdés f) pontja).

Ennek felmerülésekor is azonban a költségvetési csalás vétsége miatti eljárásnak azért kell szükségképpen felmentő rendelkezéssel zárulnia, mert a vagyoni hátrány nem haladja meg a 100.000 Ft-ot és a költségvetési csalásnak szabálysértési alakzata nincs (Be. 331. § (1) bekezdés).

A fellebbviteli főügyészség rámutatott arra, hogy az első fokú ítéleti rendelkezések közül hiányos és pontatlan a bűnügyi költség viseléséről való rendelkezés.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat a megismétlést megelőző eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére teljes egészében kötelezte, amely nem áll ellentétben a Be. 403. § (5) bekezdésében foglaltakkal. A Be. 338. § (1) és (2) bekezdéseinek, valamint a Be. 339. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával ugyanakkor a vádlottat nem lehet kötelezni ezen összegből azon rész megfizetésére, amellyel kapcsolatban a bűnösségét, felelősségét nem állapították meg. Tekintve, hogy a megismétlést megelőző első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség egy része a felmentéssel végződött vagyon elleni/költségvetést sértő bűncselekmény bizonyítását szolgálta, annak egy része megfizetésére a vádlott nem kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem állapította meg, hogy a megismételt eljárás során milyen összegű bűnügyi költség merült fel, és nem rendelkezett arról, hogy azt a Be. 403. § (5) bekezdése alapján az állam viseli.

Összességében a fellebbviteli főügyészség utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta az elbíráláskor hatályos büntető törvény, a 2012. évi C. törvény rendelkezéseit a vádlott cselekményeinek elbírálásánál és az alkalmazott joghátrányok szempontjából.

A fellebbviteli főügyészség végindítványa, hogy a Be. 372. § (1) bekezdése alapján az első fokú ítéletet az ítéltábla változtassa meg akként, miszerint az ítélet tényállását egészítse ki és jogi indokolását helyesbítse.

A folytatólagosan elkövetett csalás vétsége tárgyában hozott felmentő és a folytatólagosan elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatti eljárást megszüntető rendelkezést, valamint a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezéseket az előbbieken megjelöltek szerint változtassa meg, egyebekben az ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdésére figyelemmel hagyja helyben.

Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával a megismételt eljárásban

ügyfelderítési kötelezettségének hiánytalanul eleget tett, teljesítette a hatályon kívül helyező végzésben előírtakat, széles körű bizonyítási eljárást folytatott le.

A tárgyaláson megvizsgált bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, az általa megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az csak kisebb részben szorul pontosításra az iratok tartalma alapján (Be. 351. § (2) bekezdés c) pontja), így a Be. 361. § (1) bekezdése alapján az ítéletábrának nyilvános ülést kellett tartania az ügyben.

A tényállás pontosítása előtt az ítéletábrának utalnia szükséges a Be. 258. § (3) bekezdés a) pont III. fordulatában megjelölt azon rendelkezésre, miszerint az ítélet indokolása szükség esetén a vádirati tényállás lényegének ismertetését is tartalmazza. Ezen rendelkezésre tekintettel szükséges az elsőfokú bíróság által ismertetett vádpontokhoz kapcsolódóan az ítélet 3. oldalához az ítélet 21. és 22. oldalán taglalt vádiratrészeket áthelyezni.

Egyetértett azzal az ítéletábra a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak kapcsán, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mind az 1., mind a 2. tényálláspontjában részben hiányos.

A rendelkezésre álló iratok alapján a következőképpen egészítendő ki az 1. tényálláspont:

2009. évben a megjelölt személyek a közcélú foglalkoztatásban kötelezően végzendő feladatok, vagyis közterületen, közösségi cél érdekében végzett munkák helyett a vádlott, mint magánszemély, illetve az 1. tényálláspontban megjelölt földterületek tulajdonosai érdekében, de a vádlott utasítása alapján végezték a továbbiakban részletezett munkálatokat.

A vádlott azért írta elő azt, hogy a közcélú foglalkoztatottak nem csak az önkormányzat kezelésében lévő ingatlanokon végezzenek munkát, hanem magánszemélyek birtokában lévő, az ő érdekeltségébe tartozó földterületeken is, hogy ezáltal az érintett ingatlanok tulajdonosainak, birtokosainak jogtalan előnyt szerezzen.

... község képviselő testülete a hatáskörébe tartozó feladatai körében 2007. december hó 3. napján tartott ülésén döntött arról, hogy a ... helyrajzi számú ingatlant, amely a természetben ... szám alatt található, elidegenítésre kijelöli.

A képviselő testület 84/2007.(XII.3.) ÖT számú határozatában az ingatlan vételárát 1.4 millió Ft-ban határozta meg azzal, hogy amennyiben a vételi ajánlatra a közzétételre meghatározott időn belül más nem jelentkezik, úgy az ingatlan vevőjéül ... miskolci lakost jelöli ki.

A vevővel történő szerződéskötés felelőseként a polgármester került megjelölésre, határideje 2007. december hó 24. napja volt.

Az adásvételi szerződést 2007. december hó 21. napján írták alá, a szerződés 7. pontjában rögzítettek szerint „a vevő az ingatlant a szerződés aláírása előtt megtekintette, azt megtekintett állapotban veszi meg”.

Az adásvétellel érintett ingatlan vonatkozásában nem lehetett teljesen kizárni tetőfelújítással kapcsolatos megállapodás, önkormányzati felhatalmazás meglétét.

Nem bizonyítható a vádlott utasítására a közcélú foglalkoztatás keretében ... tulajdonát képező ... szám alatti ingatlan tetőfelújításához kapcsolódó munkák során 2009. október hónapban ..., ... és ... által végzett 5-5-5 munkanap tekintetében a jogtalan előnyszerzés célzata.

Az ítélet 2. tényálláspontja kiegészítendő a következőképpen:

A 13 munkanapra járó minimálbér összege (3.290 Ft x 13) 42.770 Ft, amelyet 5.774 Ft járulékfizetési kötelezettség terhelt. Mindösszesen ez 48.544 Ft-ot jelent, melyhez igényelhető 95 %-os állami támogatás mértéke 46.117 Ft. (Mindez az ítélet 28. és 29. oldaláról áthelyezendő a jelzett helyre.)

A Magyar Államkincstár a megigényelt 46.117 Ft-ot ki is utalta.

A Magyar Államot 46.117 Ft kár érte.

Az így kiegészített és pontosított tényállás most már hiányosságoktól mentes, felülbírálatra alkalmas a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, ennek megfelelően irányadó a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (2) bekezdése szerint.

A tényállás pontosítása kapcsán látható, hogy az nagyjából határozatszerkesztési pontatlanságból adódott, gyakorlatilag formai hibából, ugyanis az elsőfokú bíróság az 1. és a 2. tényálláspontokhoz kapcsolódóan tényállást érintő kérdéseket helytelenül a jogi indokolás részébe építette be.

A hatályon kívül helyező végzésében a másodfokú bíróság egyébként előírta, miszerint a vád tárgyává tett történéseket, munkamódokat illetően az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban kifejezetten állást kell foglalnia, hogy a folytatólagosság egységébe tartozó mely részcselekmények azok, amelyek egyértelműen igazolhatóak, és melyek azok, amelyek esetében kétségek merülnek fel megállapításukat illetően, esetleg melyek azok, melyek bűncselekményt nem valósítanak meg. Természetszerűleg külön felmentő rendelkezést nem kell hozni, azonban a megtörtént és bizonyítható, valamint a nem bizonyítható eseményeket tényszerűen szükséges rögzíteni a tényállásban.

Az első fokon eljáró bíróság a megalapozott tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére a hivatali visszaélés, továbbá a magánokirat-hamisítás vétsége bűncselekményekben és helytálló következtetést vont arra is, hogy a vádlott felmentése indokolt bűncselekmény hiányában a folytatólagosan elkövetett csalás vétsége miatt emelt vád alól.

Kifogástalanul utalt arra is az elsőfokú bíróság ítélete 26. oldalán, hogy a Btk. 2. §-a alkalmazásával a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell főszabályként elbírálni. Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni, egyébként az új büntető törvénynek nincs visszaható ereje.

Helytálló volt azon megállapítása is az elsőfokú bíróságnak, hogy a büntetési tételek tekintetében az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) rendelkezései szigorúbbak, tehát súlyosabbak, mert a magánokirat felhasználója az elkövetéskori törvény szerinti alternatív büntetési nem helyett kizárólag szabadságvesztéssel büntethető. Ugyanakkor a Btk. 33. § (4) bekezdése értelmében ha a bűncselekmény büntetési tételének felső határa 3 évi szabadságvesztésnél nem súlyosabb, szabadságvesztés helyett elzárás, közérdekű munka, pénzbüntetés, foglalkozástól eltiltás, járművezetéstől eltiltás, kitiltás, sportrendezvények látogatásától való eltiltás vagy kiutasítás, illetve e büntetések közül több is kiszabható.

Valóban lényeges új szabályozás az elbíráláskor hatályos Btk-ban, hogy határozott tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróságnak meg kell állapítani a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját (Btk. 38. § (1) bekezdés).

A Kúria 4/2013. (X.14.) BK. véleménye folytán határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Erre utal egyébként a Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja is, amely tartalmazza, hogy az ítélet rendelkező része magában foglalja a kiszabott büntetést, illetve az alkalmazott intézkedést, valamint az egyéb jogkövetkezményeket, így különösen a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját (Btk. 38. § (1) bekezdés).

A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének megállapítása a vádlott szempontjából szabadságvesztés kiszabásánál lényegesen kedvezőbb elbírálást jelent, ezért a törvényszék helyesen a vádlott tekintetében az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) rendelkezéseit alkalmazta.

Abban az esetben azonban, hogyha nem szabadságvesztés büntetés kiszabására kerül sor az adott ügyben joghátrányként, hanem pénzbüntetés alkalmazásának lehetősége merül fel, a pénzbüntetés kiszabása kapcsán az elkövetéskor hatályos törvény kedvezőbb döntési lehetőséget teremt. A pénzbüntetés napi tételeinek száma mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos büntető törvény szerint azonos, azonban az egy napi tétel összege az elkövetéskor hatályos büntető törvény szerint alacsonyabb, hiszen 100 Ft-tól 20.000 Ft-ig terjedhet.

A fenti szempontokat egybevetve az ítéletábra arra az álláspontra jutott, hogy a vádlott cselekményeinek elbírálására és az alkalmazandó joghátrányokra az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény az irányadó.

Az elkövetéskori büntető törvény az 1978. évi IV. törvény 2012. április 15. napjával történő módosításával a vagyon elleni bűncselekmények esetében a szabálysértési értékhatár 50.000 Ft-ra került felemelésre, amely nyilván az érintett bűncselekmények vétségi alakzatának megállapíthatóságára van kihatással.

Igaz ugyan, hogy az adott jogszabály módosítás még az elkövetés időpontjában nem volt hatályos, azonban az 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinek felhívásával fel sem merül az, miszerint két különböző büntető törvény rendelkezéseit vegyítetten alkalmazná az ítélőtábla.

Az adott rendelkezés alkalmazása azon szempontból is kedvezőbb a vádlottra, hogy vagyoni elleni cselekménye már nem bűncselekmény, tehát a felmentő rendelkezést kifogástalanul hozta meg az elsőfokú bíróság, azonban a jogszabályi hivatkozást kell az ítélőtáblának pontosítania.

Az első fokú ítélet rendelkező részének szerkezeti felépítését követve az ítélőtábla rögzíti, hogy a vádlott bűnössége megállapításával érintett cselekményeket nem vitásan az 1978. évi IV. törvény 12. § (2) bekezdése értelmében folytatólagosan követte el. Ezen szabály figyelembe vételével a vádlott cselekményeinek minősítése helyesen: folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntette (1978. évi IV. törvény 225. §-a) és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (1978. évi IV. törvény 276. §).

A halmazati büntetés szabályait alkalmazva az 1978. évi IV. törvény 85. §-a (1)-(3) bekezdései szerint helytállóan került halmazati büntetés kiszabásra a vádlottal szemben.

Az első fokon eljáró bíróság kimerítően számba vette az irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban a súlyosító körülmények közül a halmazatra történő utalás mellőzendő, hisz eleve halmazati büntetés került kiszabásra a vádlottal szemben, ugyanakkor az időmúlás igen nagy jelentőséggel veendő figyelembe arra tekintettel, hogy az az elbírált bűncselekményekre megállapított elévülési időt is meghaladta.

Az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában meghatározott büntetési cél elérése érdekében, szem előtt tartva az ugyanezen törvény 83. §-ában rögzített bünteteskiszabási elveket is, az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítésére látott lehetőséget az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) és (2) bekezdés e) pontjában foglalt enyhítő rendelkezés alkalmazásával, amikor is a fentiekben megjelölt törvény 51. és 52. §-ai szerint pénzbüntetést szabott ki a vádlottal szemben.

A pénzbüntetés napi tételei számának meghatározásánál az ítélőtábla figyelemmel volt az adott cselekmény tárgyi súlyára, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre, illetőleg a cselekménnyel elért anyagi előnyre is. A pénzbüntetés egy napi tételének megfelelő összeg megjelölésénél figyelembe vette az ítélőtábla az elkövető vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyait, illetőleg életvitelét.

Az ítélőtábla az 1978. évi IV. törvény 52. § alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

A védelem által enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés alapos.

A pénzbüntetés kiszabása okán az ítéletábrának mellőznie kellett a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésével, a végrehajtási fokozattal és a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos elsőfokú bírósági rendelkezéseket.

Helytálló volt az elsőfokú bíróság azon rendelkezése, hogy nem látta megállapíthatónak a folytatólagosan elkövetett csalás vétsége bűncselekményét, így a vádlottat gyakorlatilag bűncselekmény hiányában mentette fel.

Miután az ítéletábra az 1978. évi IV. törvényt alkalmazta, ezért szükségessé vált pontosítani azt, hogy a vádlottat a vele szemben emelt 1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás vétségének (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés I. fordulata) vádja alól tekinti felmentettnek.

Az 1978. évi IV. törvény 138/A. § a) pontjában foglalt rendelkezés 2012. április 15. napjával történő módosítását követően a büntető törvény alkalmazásában az érték a kár, a vagyoni hátrány, valamint az adóbevétel, illetőleg a vámbevétel csökkenése kisebb, ha 50.000 Ft-ot meghalad, de 200.000 Ft-ot nem halad meg.

Mindezt az elsőfokú bíróság helyesen mentette fel a vádlottat a vele szemben emelt 1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás vétségének vádja alól, azonban a felmentés jogcíménél elmulasztotta megjelölni a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontját, amelyet ezúton az ítéletábra pótol.

Az első fokon eljáró törvényszék helyesen hívta fel a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról szóló 2012. évi II. törvény 177. § (1) bekezdés b) pontját, amelynek értelmében aki 50.000 Ft-ot meg nem haladó kárt okozva csalást követ el, az megvalósítja a tulajdon elleni szabálysértést.

Egyetértve a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal azonban megállapítható, hogy a törvényszék a tulajdon elleni szabálysértési eljárás megszüntetésének jogcímét helytelenül határozta meg.

Kétségtelen, hogy a Be. 337. § (1) bekezdése rögzíti, miszerint ha a bíróság a tárgyalás eredményéhez képest úgy látja, hogy a vád tárgyává tett cselekmény szabálysértés és ezért a vádlottat felmenti, a szabálysértést elbírálja.

Az elsőfokú bíróság tévesen ezt követően a Be. 337. § (3) bekezdésében foglaltakat alkalmazta, mivel elkerülte a figyelmét, hogy a 2012. évi II. törvény 6. § (1) bekezdése értelmében nincs helye felelősségre vonásnak, ha a szabálysértés elkövetése óta 6 hónap eltelt (elévülés).

A 6. § (6) bekezdése pedig az elévülés abszolút határidejét akként határozza meg, miszerint a cselekmény elkövetésétől számított 2 év elteltével nincs helye szabálysértési felelősségre vonásnak.

A tulajdon elleni szabálysértés az első fokú ítélelehozatal időpontjára a 2012. évi II. törvény 6. §-ának (6) bekezdése értelmében kétség kívül elévült, a szabálysértési felelősségre

vonás lehetősége ezáltal megszűnt. Minderre figyelemmel kellett a szabálysértési eljárást megszüntetnie az ítéltáblának és a Be. 337. § (3) bekezdésére való hivatkozást mellőzte.

Egyetértett abban is a fellebbviteli főügyességgel az ítéltábla, hogy az első fokú ítéleti rendelkezések közül hiányos és pontatlan a bűnügyi költség viseléséről való rendelkezés.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat a megismétlést megelőző eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére teljes egészében kötelezte, amely nem áll ellentétben a Be. 403. § (5) bekezdésében foglaltakkal. A Be. 338. § (1) és (2) bekezdéseinek, valamint a Be. 339. § (1) bekezdésének helyes alkalmazásával ugyanakkor a vádlottat nem lehet kötelezni ezen összegből azon rész megfizetésére, amellyel kapcsolatban a bűnösségét, felelősségét nem állapították meg. Tekintve, hogy a megismétlést megelőző első fokú eljárásban felmerült bűnügyi költség egy része a felmentéssel végződött vagyon elleni bűncselekmény bizonyítását szolgálta, ennek megfizetésére a vádlott nem kötelezhető.

Az összes szempontot egybevetve az ítéltábla arra a meggyőződésre jutott, hogy az alapeljárásban a tanúk megjelenésével, illetőleg meghallgatásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség fele részére nem kötelezhető a vádlott, míg a tanú díjak fele, illetőleg a földmérő szakértői vélemény kapcsán felmerült költségek megfizetésére kötelezendő bűnösségének megállapítása okán.

Észlelte az ítéltábla, hogy a megismételt eljárás során felmerült bűnügyi költség összegéről a törvényszék nem rendelkezett és nem határozott arról sem, hogy azt a Be. 403. § (5) bekezdése alapján az állam viseli.

A hiányzó rendelkezéseket az ítéltábla a jogszabályi előírásoknak megfelelően pótolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek és helyesek.

Az ítéltábla a rendelkező részben foglaltak szerint a kifejtettek értelmében megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése értelmében, míg egyebekben helybenhagyta azt a Be. 371. § (1) bekezdése szerint.

Szükségessé vált a vádlott lakcímének pontosítása.

Debrecen, 2015. május 4.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja, előadó, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja.

Záradék: A Miskolci Törvényszék 5.B.1083/2013/41. számú ítélete az ítéltábla jelen határozatával jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2015. május 4.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó